

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 234/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] zastúpených advokátkou JUDr. Máriou Kozákovou, Odborárska 7, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 17 Co 223/2013-440 zo 6. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“; spolu ďalej len „sťažovateľky“, v citáciách aj „žalobcovia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 223/2013-440 zo 6. mája 2014.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľky boli žalobkyňami v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 147/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 C 211/2006), v ktorom sa žalobou domáhali určenia, že nehnuteľnosti špecifikované v petite žaloby patria do ich dedičstva po poručníkovi.

Okresný súd o tejto žalobe sťažovateľiek rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 C 147/2008 z 27. októbra 2009, ktorým ju v celom rozsahu zamietol.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podali sťažovateľky odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 16/2010 z 8. apríla 2010 tak, že označený rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Následne okresný súd aj v poradí druhým rozsudkom č. k. 2 C 147/2008-372 z 12. júna 2012 zamietol ich žalobu v celom rozsahu. O odvolaní sťažovateľiek proti označenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd sťažovateľkami bližšie nešpecifikovaným uznesením tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd potom ako vec opätovne prerokoval, v poradí tretím rozsudkom č. k. 2 C 147/2008-416 z 8. augusta 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľiek zamietol, čo s poukazom na § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a podporne aj rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (5 M Cdo 15/2007)], Najvyššieho súdu Českej republiky (33 Odo 572/2005) a ústavného súdu (II. ÚS 260/2011 a III. ÚS 146/2012) odôvodnil tým, že účastníkmi konania v čase vyhlásenia rozsudku neboli „*všetci dedičia, resp. právny nástupcovia po zomrelých dedičoch...*“.

Proti tomuto rozsudku podali sťažovateľky odvolanie, ktoré odôvodnili tým, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podstatou ich odvolacej argumentácie bola polemika s právnym názorom okresného súdu v otázke ustálenia okruhu účastníkov konania o predmete dedičstva. Sťažovateľky v odvolaní navrhli, aby krajský súd pripustil dovolanie, pretože uvedenú otázku považovali za otázku zásadného právneho významu.

O predmetnom odvolaní sťažovateľiek rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 223/2013-440 zo 6. mája 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že rozsudok okresného súdu postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy krajskému súdu vytýkajú, že v dôsledku ním zastávaného právneho názoru v otázke určenia okruhu účastníkov konania pri rozhodovaní o určení predmetu dedičstva ich „... *núti do postavenia nerozlučných spoločníkov...*“, čím „*[u]piera právo vlastníť majetok tým, ktorí majú záujem na konaní.*“, a tiež, že im „... *nepripustil právo na dovolanie...*“.

Sťažovateľky ďalej namietajú, že postupom krajského súdu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe už uvedeného sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení nimi označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, aby toto rozhodnutie zrušil, a tiež aby rozhodol o povinnosti krajského súdu uhradiť im finančné zadost'učinenie a trovy konania, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 223/2013

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní ústavný súd považuje v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou za potrebné zdôrazniť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je vytvorenie stavu právnej istoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu takéhoto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď namietané porušenie tohto základného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 55/02). Uvedený právny názor ústavného súdu

je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd o odvolaní sťažovateľiek rozhodol rozsudkom 6. mája 2014, ktorý bol následne sťažovateľkám doručený prostredníctvom ich právnej zástupkyne 23. júna 2014.

Na základe uvedeného zistenia ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti (21. august 2014) krajský súd v napadnutom konaní objektívne nemohol porušovať základné právo sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy krajskému súdu vytykajú nesprávne právne posúdenie veci v otázke určenia okruhu účastníkov konania a ich procesného postavenia v konaní o určenie predmetu dedičstva, a tiež namietajú, že im krajský súd pre účely zodpovedania týchto otázok „... nepripustil právo na dovolanie...“. Sťažovateľky tak spochybňujú aj celkovú presvedčivosť rozsudku krajského súdu vydaného v ich veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľky proti nemu uplatňujú.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že „v sporovom konaní o žalobe na určenie, že tá-ktorá vec alebo právo patrí do dedičstva po poručníkovi, účastníkom tohto konania buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní sú všetci dedičia. Pre takéto sporové

občianske súdne konanie treba všetkých účastníkov konania o dedičstve po poručiťovi považovať za nerozlučných spoločníkov podľa § 91 ods. 2 O. s. p. (pozri R 49/82, R 65/2003, rozsudok NS SR 1 Cdo 183/2009).“.

Z odôvodnenia jeho rozsudku ďalej vyplýva, že sťažovateľky „nesprávne určili okruh účastníkov konania vo vzťahu ku všetkým dedičom, ktorí mali byť účastníkmi tohto konania a ktorí prichádzajú do úvahy ako dedičia po poručiťoch. Preto nie je možné žalobe o určenie dedičského práva, resp. o určenie vlastníctva poručiťov ku dňu smrti vyhovieť, pretože vo vzťahu k vecnej legitimácii vyplývajúcej z hmotného práva nie sú splnené zákonné podmienky. Žalobcovia v konaní neoznačili ostatných právnych nástupcov po prípadne zomrelých dedičoch po poručiťoch ako účastníkov konania.

Ak v tejto veci by niektorí z dedičov nemali záujem vystupovať na strane žalobcov, prípadne by k sporu pristupovali pasívne, musia vystupovať v celom konaní ako žalovaní. Preto aj uvedená odvolacia námietka žalobcov je nedôvodná.“.

V súvislosti s návrhom sťažovateľiek na pripustenie dovolania krajský súd skonštatoval, že „uvedená problematika bola riešená nielen Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR, ale podporne aj judikatúrou Najvyššieho súdu ČR, ktorá bola s judikatúrou Slovenskej republiky totožná, vzhľadom na existenciu spoločného právneho predpisu v spoločnom štáte. Preto, keďže táto otázka nemá zásadný právny význam... odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O. s. p.“.

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol toto:

„Určovací návrh spočívajúci v tom, že vec (hnutelná alebo nehnuteľná) patrí do dedičstva po poručiteľovi, a teda že ju poručiteľ vlastnil v okamihu svojej smrti, môže uplatňovať (je vecne legitimovaný) len ten, koho práv a povinností sa takéto určenie týka. Takouto osobou môže byť len ten, kto je poručiteľovým dedičom, prípadne jeho právnym nástupcom (rozhodnutie NS SR č. 5 M Cdo 15/2007)...“

Vzhľadom na to, že účastníkmi konania v čase vyhlásenia rozsudku neboli „všetci dedičia, resp. právny nástupcovia po zomrelých dedičoch“, okresný súd dospel k záveru, že žalobe nemožno z uvedeného dôvodu vyhovieť.

Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľiek je len opakovaním ich predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizovali s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu a je výlučne výrazom ich odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné sudy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že právny názor krajského súdu je konzistentný s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov v danej otázke, na ktorú napríklad poukázal v odôvodnení svojho rozsudku už okresný súd. Napokon je potrebné uviesť, že sťažovateľkám nič nebráni podať novú určovaciu žalobu, kde ako účastníkov označia všetkých do úvahy prichádzajúcich dedičov po poručiteľovi,

či už na strane navrhovateľa, alebo odporcu, ktorou odstránia vadu, príčinou ktorej bol ich procesný neúspech v konaní.

Ústavný súd neakceptoval ani argumentáciu sťažovateľiek, ktorou namietali, že krajský súd, na základe ich návrhu nepripustil dovolanie pre zodpovedanie otázky určenia okruhu účastníkov v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, keď s poukazom najmä na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu pri riešení tejto problematiky dospel k záveru, že sťažovateľkami nastolená otázka nie je otázkou zásadného právneho významu.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľiek dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Sťažovateľkami uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľiek po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľkám v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, reálnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľiek (čl. 20 ods. 1 ústavy) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ústavnoprosné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, podľa názoru ústavného

súdu v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdili aj namietané porušenie základného práva sťažovateľiek podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia tohto základného práva nebol postup všeobecných súdov ani svojvoľný a ani arbitrárny a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľky v 3. rade, pretože aj prípadné odstránenie tejto vady sťažnosti by vzhľadom na dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, nemalo žiaden vplyv na výsledok konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016